

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 132/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s. r. o., Zámocká 5, Bratislava, IČO 35 943 882, v mene ktorej koná advokát JUDr. Michal Mandzák, proti uzneseniu Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 4 Kn 43/21/1100-10 z 30. júna 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 6. septembra 2021 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky (doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 22. februára 2022) vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajskej prokuratúry v Bratislave (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. 4 Kn 43/21/1100-10 z 30. júna 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľ Úradu inšpekčnej služby, útvaru inšpekcie, odboru inšpekčnej služby Západ, oddelenia vyšetrovania, Bratislava (ďalej len „vyšetrovateľ“) uznesením ČVS: UIS-76/OISZ-2021 z 21. apríla 2021 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa“) podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku odmietol trestné oznámenie sťažovateľky vo veci podozrenia zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorých sa podľa tvrdení sťažovateľky mali dopustiť príslušníci Útvaru osobitného určenia Prezídia Policajného zboru (ďalej len „ÚOU PPZ“), a to tým, že 29. januára 2021 v čase okolo 4.30 h v rodinnom dome na [REDAKOVANÉ] v obci

██████ počas zadržania obvineného ████████ (otec sťažovateľky, pozn.) bez predloženia akéhokoľvek príkazu kontrolovali všetky miestnosti v rodinnom dome a počas tejto kontroly bezdôvodne a neprimerane zasahovali proti tam prítomným nezúčastneným osobám, a to tým spôsobom, že každého člena domácnosti bezdôvodne zobudili, odviekli ich z vlastných izieb do obývačky, pričom počas týchto úkonov na nich bezdôvodne mierili zbraňami a zvýšeným tónom kričali polícia, následkom čoho sťažovateľke prišlo zle a dvakrát upadla do bezvedomia, čím bezdôvodne a neprimeraným spôsobom zasahovali do základných práv a slobôd sťažovateľky.

2.1. Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľa podala sťažovateľka sťažnosť, o ktorej krajská prokuratúra rozhodla napadnutým uznesením tak, že sťažnosť sťažovateľky podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta: 1. predmetný zásah do práva na súkromie realizovaný príslušníkmi ÚOU PPZ nebol primeraný, keďže sa domnieva, že nebolo vôbec nutné, aby príslušníci ÚOU PPZ vstupovali do obydli, pričom podľa jej názoru je na tento zásah možné aplikovať rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Kučera proti Slovenskej republike zo 17. októbra 2007; 2. vyšetrovateľ a následne aj krajská prokuratúra zistili skutkový stav nedostatočne a nezabezpečili účinné vyšetrenie a stíhanie sťažovateľkou oznámeného skutku, keďže krajská prokuratúra sa nevysporiadala s jej námietkou, že vyšetrovateľ v predmetnom uznesení nesprávne uviedol, že obvinený ████████ bol stíhaný pre obzvlášť závažný zločin, ako ani s jej námietkou, že je nevyjasnené, za akých okolností došlo k jej zraneniu, a ani s jej námietkou, že nebolo potrebné, aby príslušníci ÚOU PPZ vstupovali do obydli.

3.1. Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajskej prokuratúry (ktorým bola zamietnutá jej sťažnosť proti predmetnému uzneseniu vyšetrovateľa) došlo k porušeniu pozitívneho záväzku štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie súkromia podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 8 dohovoru, ktorý implikuje požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany – efektivity trestného vyšetrenia.

4. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajskej prokuratúry, napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry zrušil a priznal jej náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie základných práv podľa čl. 16 ods. 1 a čl. 21 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru napadnutým uznesením krajskej prokuratúry. Podľa názoru sťažovateľky k porušeniu požiadavky efektivity trestného vyšetrenia

vyplývajúcej z označených ustanovení ústavy a dohovoru malo dôjsť tým, že krajská prokuratúra napadnutým uznesením zamietla sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa, ktorým bolo trestné oznámenie sťažovateľky odmietnuté.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľky obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľkou formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľky je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realita by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou predovšetkým zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a jeho úlohou nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej právomoci a príslušnosti. Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom

ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

11. Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života, ústavný súd už v minulosti v rámci svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že pozitívny záväzok štátu zabezpečiť efektívne rešpektovanie súkromia a rodinného života v zmysle čl. 8 dohovoru môže implikovať požiadavku účinnej trestnoprávnej ochrany, najmä v prípade aktov dotýkajúcich sa telesnej a duševnej integrity jedinca a ďalších základných hodnôt a esenciálnych aspektov súkromného života. Pozitívny záväzok štátu v tomto smere môže zahŕňať aj požiadavku efektivity trestného vyšetrovania (rozsudok ESĽP zo 4. 12. 2003 vo veci M.C. proti Bulharsku, sťažnosť č. 39272/98).

12. Právo fyzickej osoby na začatie trestného konania proti osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (porov. napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 398/09, III. ÚS 233/2010, IV. ÚS 423/09). V ústave a ani v Trestnom poriadku nie je upravené právo jednotlivca, aby na základe jeho trestného oznámenia bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu proti označeným osobám (porov. napr. I. ÚS 126/06, II. ÚS 526/2013, III. ÚS 16/06, IV. ÚS 17/09). Inak povedané, základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy nie je možné vykladať v zmysle garancie úspechu v konaní či zaručenia práva na rozhodnutie, ktoré zodpovedá predstavám sťažovateľa. Rovnako ani z dohovoru nevyplýva právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti tretej osobe alebo právo na jej odsúdenie v trestnom konaní.

13. Oznamovateľ vo všeobecnosti, ale ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá preto ústavou ani dohovorom zaručené právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní (napr. IV. ÚS 180/09, III. ÚS 46/2011). Vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu. Jednotlivec, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, zároveň nemá ani ústavou alebo dohovorom zaručené právo, dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. aby orgány verejnej moci preberali alebo sa riadili ním prezentovaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

14. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľky vo vzťahu k namietanému porušeniu označených základných práv napadnutým uznesením krajskej prokuratúry.

15. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa trestným oznámením domáhala trestného stíhania zodpovedných osôb a svoj neúspech v tomto smere považovala za porušenie svojich označených práv. Ale právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby proti nej na všeobecnom súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť sťažovateľkiných základných práv podľa druhej hlavy ústavy a ani práv podľa dohovoru, a preto k ich porušeniu napadnutým uznesením krajskej prokuratúry nemohlo dôjsť.

16. Napadnutým uznesením krajská prokuratúra podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia prokurátor krajskej prokuratúry v podstatnom uviedol, že vyšetrovateľ v predmetnom uznesení spracoval a rozobral zabezpečené listinné dôkazy z príslušných dotknutých spisov (útvaru kontroly Úradu inšpekčnej služby i Národnej kriminálnej agentúry) o zásahu v rodinnom dome v obci [REDAKOVANÉ], ako aj osobu sťažovateľky a namietaný postup príslušníkov Policajného zboru. So závermi vyšetrovateľa prezentovanými v uznesení sa prokurátor krajskej prokuratúry stotožnil a odkázal naň. Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry z vykonaného dokazovania a zo zadovážených listinných materiálov bolo preukázané, že v danom prípade nie je možné konanie podozrivých príslušníkov Policajného zboru služobne zaradených na ÚOU PPZ v súvislosti s vykonávaním ich služobných povinností v uvedenej veci subsumovať pod skutkovú podstatu žiadneho trestného činu, pretože v predmetnej veci nebolo preukázané také konanie podozrivých, ktorým by vykonávali svoju právomoc spôsobom, ktorý by odporoval zákonu, a ani nebol preukázaný žiadny úmysel podozrivých konať tak, aby pri vykonávaní ich právomoci konali spôsobom odporujúcim zákonu, či prekročením ich právomoci zadovážiť im alebo inému neoprávnený prospech, navyše v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť im alebo inému neoprávnený prospech. Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry zo zabezpečených dôkazov neboli zistené také skutočnosti, ktoré by zakladali podozrenie z protiprávneho konania. Prokurátor krajskej prokuratúry preskúmaním príslušných zabezpečených dôkazov dospel ku skutkovým zisteniam zhodným s vyšetrovateľom, ktorý ich detailne rozobral v odôvodnení uznesenia.

16.1. Prokurátor krajskej prokuratúry zároveň zdôraznil, že začatie trestného stíhania v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku je prípustné iba vtedy, ak možno stíhaný skutok vymedziť v súlade s § 199 ods. 3 Trestného poriadku aspoň v takom rozsahu, aby tento nemohol byť zameniteľný s iným skutkom za splnenia podmienky, že v skutkovej vete sú obsiahnuté všetky obligatórne znaky príslušného trestného činu, a preto je nevyhnutné, aby už v rámci postupu pred začatím trestného stíhania orgány činné v trestnom konaní hodnotili právnu stránku veci s cieľom zákonného vymedzenia skutku a jeho správneho právneho kvalifikovania. Je pritom samozrejmé, že niektoré zákonné znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu môžu byť náležite objasnené až po vykonaní zákonného vyšetrovania, avšak v prípade, ak je vzhľadom na charakter danej veci evidentné, že posudzované konanie nevykazuje zákonné znaky žiadneho trestného činu, nie je v súlade so zákonom začať trestné stíhanie podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry bol v danej veci náležite zistený skutkový stav, keďže už v tomto štádiu trestného konania je zrejmé, že o posudzovaný ani o žiaden iný trestný čin nejde, pričom vyšetrovateľ v predmetnom uznesení rozviedol úvahy o hodnotení dôkazného stavu veci, a preto je nedôvodná námietka sťažovateľky o nesprávnom hodnotení skutkového stavu.

16.2. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že vyšetrovateľ v napadnutom uznesení nesprávne uviedol, že prvotné úkony v súvislosti s obvineným [REDAKOVANÉ] vykonali príslušníci ÚOU PPZ, ktorí už pred služobným zákrokom mali vedomosť, že je obvinený z obzvlášť závažného zločinu a je držiteľom viacerých strelných zbraní, avšak v skutočnosti [REDAKOVANÉ] nebol obvinený zo žiadneho obzvlášť závažného zločinu, ale je stíhaný len zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedol, že v danom prípade bolo [REDAKOVANÉ] vznesené obvinenie zo spáchania zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1 Trestného zákona, no pravdepodobne administratívno-pisárskou chybou bolo v žiadosti na nasadenie policajtov ÚOU PPZ uvedené, že majú zasahovať vo veci obzvlášť závažného zločinu. Podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry uvedené nie je možné dávať za vinu zasahujúcim príslušníkom ÚOU PPZ a navyše to nemá vplyv ani na skutočnosť, že by mohlo dôjsť k nesprávnemu vyhodnoteniu zákonnosti použitia donucovacích prostriedkov, resp. ku konštatovaniu nezákonného, svojvoľného či neprimeraného postupu zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru. Uvedené skutočnosti nemali ani vplyv na iné posúdenie konania zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru, ako bolo vyhodnotené vyšetrovateľom Policajného zboru v predmetnom uznesení. Na základe vykonaného dokazovania je podľa názoru prokurátora krajskej prokuratúry potrebné skonštatovať, že postup zasahujúcich príslušníkov Policajného zboru bol adekvátny a v súlade so zásadou proporcionality.

16.3. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že zostáva nevyjasnené, za akých okolností došlo k jej zraneniu, prokurátor krajskej prokuratúry v podstatnom uviedol, že zo zabezpečených listinných dôkazov je zrejmé, za akých okolností došlo k zraneniu sťažovateľky, proti ktorej zákrok vôbec nesmeroval, nikto sa jej počas zákroku nedotkol, táto pravdepodobne zo psychického stresu omdlela, na čo jej bola poskytnutá adekvátna odborná zdravotná starostlivosť, boli skontrolované základné životné funkcie a súčasne jej bola privolaná rýchla zdravotná pomoc, ktorá následne skonštatovala, že jej zdravotný stav je v poriadku a nevyžaduje si ďalšie ošetrenie.

16.4. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že sa vyšetrovateľ nevysporiadal s jej ťažiskovou námietkou, že nebolo nevyhnutné vstupovať do obydľia príslušníkmi ÚOU PPZ, keďže osoba, ktorá mala byť zadržaná, sa objavila na balkóne a rešpektovala pokyny príslušníka polície, pričom takýto postup príslušníkov polície bol podľa názoru sťažovateľky v rozpore s požiadavkami vyplývajúcimi z rozhodnutia ESĽP vo veci Kučera proti Slovenskej republike zo 17. októbra 2007, prokurátor krajskej prokuratúry v napadnutom uznesení uviedol, že predmetné rozhodnutie ESĽP nie je možné aplikovať na dotknutý prípad, keďže v danom rozhodnutí ESĽP riešil situáciu, keď príslušníci polície vstúpili do obydľia sťažovateľa len s cieľom doručenia uznesenia o vznesení obvinenia, čo je ale úplne odlišná situácia od zásahu v predmetnom prípade, ktorý bol realizovaný s cieľom zadržania osoby podozrivej zo spáchania konkrétneho trestného činu.

16.5. Vychádzajúc z uvedeného, prokurátor krajskej prokuratúry dospel k záveru, že predmetné uznesenie vyšetrovateľa je vecne správne, zákonné a opodstatnené, stotožnil sa s ním a v podrobnostiach naň odkázal, pričom konštatoval, že vyšetrovateľ zadovážil dostatok dôkazov potrebných pre rozhodnutie podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku.

17. Pretože sa krajská prokuratúra stotožnila s odôvodnením uznesenia vyšetrovateľa, ústavný súd sa aj s týmto uznesením náležite oboznámil.

17.1. Z jeho odôvodnenia o. i. vyplýva, že po vstupe do predsiene domu sa na schodoch nachádzala sťažovateľka, ktorá uviedla, že sa necíti dobre, a preto ju zasahujúci príslušníci Policajného zboru vyzvali, aby zišla dole, a snažili sa ju upokojiť. Následne bola vyzvaná, aby sa presunula do obývacej miestnosti, kde si môže sadnúť, resp. ľahnúť na pohovku. Po približne dvoch alebo troch krokoch stratila vedomie a začala padať, avšak zasahujúci príslušníci Policajného zboru ju zachytili a odniesli ju do obývacej miestnosti, kde ju položili na pohovku. Sťažovateľke okamžite poskytli odbornú zdravotnú starostlivosť, skontrolovali základné životné funkcie (školený medik ÚOU PPZ) a súčasne v čase o 05.08 h bola privolaná rýchla zdravotná pomoc. Po chvíli sa sťažovateľka prebrala a uviedla, že už je v poriadku, avšak do príchodu rýchlej zdravotnej pomoci bola pod dohľadom medika ÚOU PPZ. Po príchode rýchlej zdravotnej pomoci v čase o 05.20 bola prehladnutá lekárom, ktorý konštatoval, že jej zdravotný stav je vyhovujúci a nepotrebuje ďalšie ošetrovanie.

17.2. V súvislosti so sťažovateľkou namietaným neadekvátnym a nesprávnym prístupom príslušníkov ÚOU PPZ k rodinným príslušníkom obvineného vyšetrovateľ v uznesení v podstatnom uviedol, že primeranosť alebo neprimeranosť služobného zákroku je subjektívny pocit. Čo je možné považovať za neprimeraný zákrok, je subjektívny názor dotknutej osoby, pričom pre posúdenie služobného zákroku je potrebné skúmať jeho zákonnosť, čo bolo aj dodržané, pričom služobný zákrok bol vyhodnotený ako zákonný a dôvodný. Vyšetrovateľ poukázal aj na postup príslušníkov Policajného zboru, ktorí bezodkladne, ako zistili, že sťažovateľka má zdravotné problémy a omdlela, jej poskytli predlekársku prvú pomoc a privolali na miesto sanitku. Túto náhlu zmenu zdravotného stavu sťažovateľky však podľa názoru vyšetrovateľa nemožno za žiadnych okolností označiť ako následok služobného zákroku príslušníkov Policajného zboru, resp. že by príslušníci Policajného zboru vedome a úmyselne zapríčinili ohrozenie jej zdravia. Vyšetrovateľ v tejto súvislosti konštatoval, že je nepredstaviteľné, aby príslušníci Policajného zboru nemohli vykonať služobný zákrok zákonným a bezpečným spôsobom len preto, aby náhodou nezúčastnenej osobe nevznikla ujma, pričom v danom prípade ide len o subjektívny pocit sťažovateľky, ktorá služobný zákrok prežívala intenzívnejšie a následkom toho došlo k strate vedomia na krátky čas. Vyšetrovateľ v predmetnom uznesení zároveň zdôraznil, že príslušníci Policajného zboru pri vykonávaní služobnej činnosti dbali na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby. Osoby ústnym vyhlásením upozornili, že ide o policajnú akciu a nezúčastnené osoby požiadali, aby sa počas vykonania úkonov so zadržaným obvineným presunuli do obývacej miestnosti. Podľa názoru vyšetrovateľa takýmto spôsobom nemohla vzniknúť tam prítomným osobám bezdôvodná ujma a zásah do ich práv a slobôd neprekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného ich služobnou činnosťou. Samotná skutočnosť, že prítomnosť policajtov v taktických uniformách s kuklami na hlavách vzbudila v osobe sťažovateľky strach, ešte neznamená, že by v súvislosti s ich služobnou činnosťou vznikla sťažovateľke a jej rodinným príslušníkom bezdôvodná ujma.

Vyšetrovateľ poukázal, že celý priebeh policajného zákroku bol riadne zadokumentovaný (zápisnica o zadržaní obvineného, zápisnica o výkone vstupu do obydlija, úradný záznam príslušníkov ÚOU PPZ s vyhodnotením oprávnenosti použitia donucovacích prostriedkov, úradný záznam vyšetrovateľa Policajného zboru), pričom všetky sťažovateľkou uvedené skutočnosti boli v predmetných písomnostiach uvedené. Aj z uvedeného vyplýva, že príslušníci Policajného zboru nemali dôvod konať v úmysle spôsobiť inému škodu alebo zadovážiť sebe alebo inému neoprávnený prospech, pričom ich vstup do obydlija obvineného bol vykonaný na základe pokynu vyšetrovateľa Policajného zboru, ktorý potreboval s obvineným vykonať procesný úkon (zadržanie obvineného). Ich činnosť bola striktné zameraná na zadržanie obvineného a zaistenie bezpečnosti určených osôb.

17.3. Ústavný súd na tomto mieste nepovažoval za potrebné opakovať celú argumentáciu uznesenia vyšetrovateľa, keďže táto je sťažovateľke dobre známa.

18. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu požiadavky efektivity trestného vyšetrovania vyplývajúcej z označených ustanovení ústavy a dohovoru ústavný súd konštatuje, že vyšetrovateľ na podané trestné oznámenie sťažovateľky reagoval v rámci postupu pred začatím trestného stíhania upraveného Trestným poriadkom (§ 196 až § 198 Trestného poriadku) zákonným spôsobom, a teda riadne splnil svoje povinnosti vyplývajúce z uvedených zákonných noriem, pričom vydal rozhodnutie, ktoré v rámci „sťažnostného“ konania preskúmala krajská prokuratúra ako nadriadený orgán. Možno tak uzavrieť, že vyšetrovateľ, ako aj krajská prokuratúra v konaní o riadnom opravnom prostriedku sťažovateľky postupovali v zmysle zákonných ustanovení (§ 192 a nasl. Trestného poriadku).

19. Pokiaľ ide o samotné právne závery vyslovené krajskou prokuratúrou v napadnutom uznesení, tie je nutné považovať za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať, pričom sťažovateľka petitom svojej ústavnej sťažnosti ani samostatne nenamietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré by spočívalo v arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry.

20. Nadväzujúc na uvedené, vo vzťahu k podaniu sťažovateľky z 22. februára 2022, ktorým sťažovateľka ústavnému súdu predložila kópiu zápisnice o výsluchu [REDAKOVANÉ] z 27. apríla 2021 (ktorá podľa názoru sťažovateľky podporuje jej tvrdenie o spáchaní predmetného trestného činu), ústavný súd pre úplnosť konštatuje, že predmetná zápisnica je z hľadiska posudzovania ústavnej konformity napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľky proti uzneseniu vyšetrovateľa z 21. apríla 2021, bez akéhokolvek významu. Je totiž evidentné, že výsluch bol realizovaný až 27. apríla 2021, t. j. až po tom, ako vyšetrovateľ rozhodol uznesením z 21. apríla 2021, a teda vyšetrovateľ sa logicky skutočnosťami vyplývajúcimi z tohto výsluchu nemohol v uznesení zaoberať. Sťažovateľka taktiež ani netvrdí, že by na skutočnosti vyplývajúce z predmetného výsluchu poukazovala v rámci sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa, z čoho vyplýva, že sa s nimi v napadnutom uznesení nebola povinná vysporiadať ani krajská prokuratúra.

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľkou napadnuté uznesenie krajskej prokuratúry nesignalizuje možnosť porušenia označených základných práv, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať ústavným súdom po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. že medzi sťažovateľkou napadnutým uznesením krajskej prokuratúry na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky uplatnenými v jej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu